

Versiune anonimată

Traducere

C-83/20 - 1

Cauza C-83/20

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

17 februarie 2020

Instanța de trimitere:

Supremo Tribunal Administrativo (Portugalia)

Data deciziei de trimitere:

23 ianuarie 2020

Recurente:

BPC Lux 2 Sàrl

BPC UKI LP

Bennett Offshore Restructuring Fund Inc.

Bennett Restructuring Fund LP

Queen Street Limited

BTG Pactual Global Emerging Markets and Macro Master Fund, L.P

BTG Pactual Absolute Return II Master Fund, L.P

CSS, LLC

Beltway Strategic Opportunities Fund L.P.

EJF Debt Opportunities Master Fund, L.P

TP Lux HoldCo, S.a.r.l.

VR Global Partners, L.P.

CenturyLink

City of New York Group Trust

Dignity Health

GoldenTree Asset Management LUX S.a.r.l

GoldenTree High Yield Value Fund Offshore 110 Two Limited

San Bernardino County Employees Retirement Association

EJF DO Fund (Cayman), LP

Massa Insolvente da Espírito Santo Financial Group, S.A.

Intimate:

Banco de Portugal

Banco Espírito Santo, S.A.

Novo Banco, S.A.

DO

SUPREMO TRIBUNAL ADMINISTRATIVO

[CURTEA ADMINISTRATIVĂ SUPREMĂ]

[*omissis*]

Secția de contencios administrativ din cadrul Supremo Tribunal Administrativo [Curtea Administrativă Supremă] a pronunțat [*omissis*] următoarea hotărâre.

ISTORICUL LITIGIULUI

1. BPC Lux 2 S.a.r.l., BPC UKI, L.P., Bennett Offshore Restructuring Fund, Inc., Bennett Restructuring Fund, L.P, Queen Street Limited, BTG Pactual Global Emerging Markets and Macro Master Fund, L.P., BTG Pactual Absolute Return II Master Fund, L.P, CSS, LLC, Beltway Strategic Opportunities Fund, L.P., EJF Debt Opportunities Master Fund, L.P, TP Lux HoldCo, S.a.r.l., VR Global Partners, L.P., CenturyLink, City of New York Group Trust, Dignity Health, GoldenTree Asset Management LUX S.a.r.l, GoldenTree High Yield Value Fund Offshore 110 Two Limited, San Bernardino County Employees Retirement Association, și EJF DO Fund (Cayman), LP, au declarat recurs [*omissis*] împotriva hotărârii pronunțate de Tribunal Administrativo de Círculo de Lisboa [Tribunalul Administrativ de Arondisment din Lisabona] la 12 martie 2019.

Massa Insolvente da Espírito Santo Financial Group, S.A., reclamantă în cauzele conexe – care declarase apel, în conformitate cu art[icolele] 140 și 149 din [Código de Processo nos Tribunais Administrativos (Codul de procedură al instanțelor administrative, denumit în continuare „CPTA”)], la Tribunal Central Administrativo Sul [Tribunalul Central Administrativ Sud, Portugalia] – a declarat ulterior recurs, în conformitate cu dispozițiile articolului 151 alineatul 1 din CPTA, la Supremo Tribunal Administrativo [Curtea Administrativă Supremă].

Ambele recursuri au fost declarate admisibile prin decizia din 17 iulie 2019.

A- Recurenții și-au prezentat concluziile [omissis].

BANCO DE PORTUGAL a prezentat observații cu privire la concluziile respective [omissis].

B- MASSA INSOLVENTE DO ESPÍRITO SANTO FINANTIAL GROUP, SA, reclamantă în cauzele conexe [omissis] și-a prezentat concluziile, din care reproducem următoarele: [...]

„[...] 43. *În plus, în hotărârea atacată, instanța de trimitere [a apreciat] [omissis] de asemenea că motivul de nelegalitate întemeiat pe încălcarea dreptului Uniunii nu este admisibil, considerând, pe scurt, că*

i) s-a invocat în mod tardiv lipsa transpunerii sau transpunerea incorectă a Directivei 2014/59/UE, deoarece, la momentul adoptării Decretului-lege nr. 114-A/2014, nu expirase încă termenul de transpunere a directivei respective și ii) nu fusese încălcat dreptul de proprietate consacrat la articolul 17 din cartă sau la articolul 1 din Protocolul adițional nr. 1, întrucât limitarea drepturilor de proprietate ale acționarilor este justificată.

44. Or, în lumina principiilor consacrate de dreptul Uniunii - și, în mod natural, consacrate de asemenea de Constituția Portugaliei - orice limitare a dreptului de proprietate trebuie să îndeplinească următoarele condiții: i) să fie justificată de motive de utilitate publică, ii) să se adopte în situațiile și în condițiile prevăzute de lege, iii) pierderea dreptului să fie compensată în mod punctual printr-o indemnizație echitabilă și iv) să respecte principiul proporționalității.

45. [omissis] [În ceea ce privește problema dacă] principiul «no creditor worse off» [ar fi] [omissis] de asemenea aplicabil acționarilor, cert este că i) cadrul juridic în care s-a adoptat măsura de rezoluție nu l-a prevăzut în mod expres și că ii) entitatea care a adoptat măsura de rezoluție a considerat că principiul menționat nu era aplicabil acționarilor, astfel cum s-a arătat în mod clar în întâmpinarea formulată de Banco de Portugal.

46. În orice caz, trebuie subliniat că regimul de protecție a creditorilor prevăzut la articolul 145 B alineatul 3 din [Regime Geral das Instituições de Crédito e Sociedades Financeiras (Regimul general al instituțiilor financiare și de credit, denumit în continuare „RGICSF”)], introdus prin Decretul-lege nr. 114-A/2014,

încalcă de asemenea dispozițiile Directivei 2014/59/UE, având în vedere că i) nu prevede realizarea a două evaluări separate și ii) nu impune obligația ca evaluările să se realizeze imediat și iii) prevede că plata către creditori a diferenței care rezultă din evaluare nu trebuie efectuată până nu se finalizează lichidarea instituției aflate în rezoluție.

47. Inclusiv în cazul în care s-ar admite că regimul național poate primi o interpretare conformă cu dreptul Uniunii, nu se apreciază cum ar putea această interpretare să permită, în prezent, plasarea acționarilor în situația în care s-ar fi aflat în cazul lichidării totale a instituției financiare aflate în rezoluție, având în vedere că procedura în care Banco de Portugal a adoptat măsura de rezoluție a afectat în mod inevitabil posibilitatea respectivă.

48. Recurenta nu este de acord cu afirmația că, independent de aplicarea principiului «no creditor worse off», acționarii sunt protejați în mod suficient prin: i) beneficiul rezultat din faptul că instituția de credit inițială sau masa credală a acesteia primesc eventualul sold rezultat din vânzarea instituției-punte, astfel cum prevede articolul 145-I alineatul 4 din RGICSF, și ii) rezultatele obținute în procedura de lichidare a instituției aflate în rezoluție, care trebuie efectuată în conformitate cu prevederile [Código da Insolvência e da Recuperação de Empresas (Codul insolvenței și al redresării întreprinderilor)].

49. Or, aplicarea comună sau separată a acestor două mecanisme nu conduce la o soluție satisfăcătoare ori echitabilă pentru acționari sau la una similară cu cea care ar rezulta din aplicarea principiului «no creditor worse off» în privința acționarilor, aplicare care, în prezent și în speță, apelând la mecanismul interpretării conforme, întâmpină dificultățile pe care le-am subliniat deja, astfel încât ne aflăm în fața unei încălcări clare a dreptului de proprietate și a principiului proporționalității consacrate de cartă.

50. În ceea ce privește analiza în concret a Directivei 2014/59/UE, articolul 32 din aceasta prevede că adoptarea unei măsuri de rezoluție depinde de îndeplinirea tuturor condițiilor următoare: i) autoritatea competentă a stabilit că instituția este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, ii) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există perspective rezonabile de adoptare a unor măsuri alternative ale sectorului privat sau de supraveghere, inclusiv măsuri de intervenție timpurie sau măsuri de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante, și iii) măsura de rezoluție este necesară în interesul public, fiind considerate ca atare cele care sunt necesare pentru a realiza obiectivele în cauză [articolul 32 alineatul (1) litera (c) și alineatul (5) din Directiva 2014/59/UE].

51. Directiva 2014/59/UE stabilește o întreagă serie de instrumente de rezoluție, și anume: vânzarea totală sau parțială a activității (articolele 38 și 39), constituirea unei instituții-punte (articolele 40 și 41), separarea activelor (articolul 42) și recapitalizarea internă (articolul 43 și următoarele).

52. *Cu toate acestea, în motivarea măsurii de rezoluție nu există nici măcar un rând, un cuvânt sau o aluzie la o eventuală evaluare, nici măcar implicită, a alternativei care ar fi cea mai evidentă dintre cele patru menționate, fiind unica ce ar permite păstrarea integrității patrimoniale a BES, și anume recapitalizarea internă prin instrumente de capital relevante.*

53. *În afară de obligația de a lua în considerare principiul proporționalității la momentul adoptării deciziei de rezoluție propriu-zise, Directiva 2014/59/UE stabilește de asemenea că, după adoptarea deciziei, interferența cu drepturile de proprietate nu trebuie să fie disproporționată.*

54. *Comisia a considerat în această privință că interferența cu dreptul de proprietate nu ar fi disproporționată dacă s-ar recunoaște un drept la compensare în favoarea acționarilor și a creditorilor afectați, care ar trebui să primească o despăgubire pentru suma la care ar fi avut dreptul în cazul unei lichidări obișnuite a întreprinderii.*

55. *Această abordare a fost consacrată în Directiva 2014/59/UE, care prevede un mecanism dublu de compensare: i) plata unei contraprestații instituției aflate în rezoluție și ii) așa-numitul principiu «niciun creditor sau acționar nu trebuie să fie dezavantajat», fără de care s-ar considera că a fost încălcat conținutul esențial al dreptului de proprietate.*

56. *În consecință, independent de efectul direct al Directivei 2014/59/UE, autoritatea națională [responsabilă pentru adoptarea măsurii] de rezoluție, în prezenta cauză Banco de Portugal, trebuie să respecte în orice caz mecanismele de compensare a instituției aflate în rezoluție, ca manifestări inechivoce ale dreptului de proprietate consacrat de cartă.*

57. *Astfel cum rezultă din prezentele concluzii, evaluarea (provizorie sau definitivă) prevăzută la articolul 36 din Directiva 2014/59/UE, precum și plata contraprestației către instituția aflată în rezoluție stabilită în etapa evaluării, prevăzută de asemenea la articolul respectiv, ar fi trebuit efectuată cât mai curând posibil după adoptarea deciziei de rezoluție.*

58. *În plus, Directiva 2014/59/UE stabilește de asemenea un mecanism de siguranță pentru acționari și creditorii și prevede că acționarii și creditorii ale căror creanțe nu au fost transferate au dreptul să primească o sumă cel puțin egală cu cea pe care ar fi primit-o dacă instituția aflată în rezoluție ar fi fost lichidată în totalitate prin procedura obișnuită de insolvență (a se vedea articolul 73 din directivă).*

59. *În acest sens, articolul 74 din Directiva 2014/59/UE prevede că o persoană independentă trebuie să realizeze cât mai curând posibil o evaluare, după ce măsura sau măsurile de rezoluție au fost luate, care va avea ca scop principal determinarea diferenței dintre i) tratamentul pe care acționarii și creditorii l-ar fi primit în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență și ii) tratamentul efectiv de care aceștia au beneficiat în*

cadru măsurii de rezoluție adoptate [articolul 74 alineatul (2) din directivă], astfel încât, în cazul unei diferențe pozitive în favoarea acționarilor și/sau a creditorilor, aceștia vor avea dreptul la plata sa prin intermediul mecanismelor de finanțare a rezoluției.

60. [omissis] În pofida faptului că Decretul nr. 114-A/2014 a fost adoptat după publicarea Directivei 2014/59/UE și că prevede [omissis] că urmărește transpunerea parțială a acesteia, este evident că eșuează complet în ceea ce privește acest obiectiv.

61. RGICSF nu prevede – [astfel cum] nu prevedea nici înainte de adoptarea Decretului-lege nr. 114-A/2014 – niciun mecanism de plată a unei contraprestații în favoarea instituției aflate în rezoluție, astfel cum prevede articolul 36 din Directiva 2014/59/UE, limitându-se să stabilească faptul că soldul rezultat din vânzare, după rambursarea sumelor puse la dispoziție de Fondul de rezoluție, de Fondul de garantare a depozitelor sau de Fondul de garantare a cooperativelor de credit agricol, va fi restituit instituției de credit inițiale sau masei sale credale.

62. Această soluție este foarte diferită de cea preconizată de directivă, deoarece nu permite garantarea unei compensări adecvate și punctuale pentru „exproprierea” activelor instituției aflate în rezoluție.

63. În al doilea rând, cu toate că RGICSF prevede la articolul 145 B alineatul 3 un mecanism de siguranță pentru creditorii, el nu conține o dispoziție similară în ceea ce privește acționarii, în pofida prevederilor Directivei 2014/59/UE, cu toate că, desigur, autoritățile de reglementare portugheze însele – printre care Banco de Portugal – au fost cele care au recunoscut necesitatea stabilirii unei compensări adecvate pentru acționari, autorități de reglementare care, din câte se știe, au prezentat puncte de vedere cu ocazia adoptării Decretului-lege nr. 114-A/2014, care, în mod inexplicabil, nu a prevăzut niciun mecanism de compensare adecvat pentru acționari.

64. Inclusiv în cazul în care s-ar putea efectua o interpretare conformă a regimului național cu dreptul Uniunii, astfel cum arată instanța de trimitere, aplicându-se prin urmare principiul «no creditor worse off» în privința acționarilor, această soluție nu ar fi suficientă, pentru motivele prezentate la punctele 159-164.

65. În sfârșit, în ceea ce privește cele două mecanisme existente în legislația națională, care, fără să constituie o manifestare a aplicării principiului «no creditor worse off» în privința acționarilor, în opinia instanței de trimitere, ar avea rolul de a proteja în mod adecvat dreptul de proprietate al acestora, mecanismele respective nu pot fi considerate adecvate și nici suficiente pentru motivele prezentate la punctele 165-171.

66. Prin urmare, nu au fost transpuse dispozițiile directivei referitoare la mecanismul de siguranță pentru acționari și această împrejurare nu poate fi remediată prin instrumentul interpretării conforme și nu poate fi soluționată prin

aplicarea mecanismelor de presupusă protecție a acționarilor, prevăzute de legislația națională aplicabilă.

67. *În al treilea rând, Decretul-lege nr. 114-A/2014 nu prevede nici realizarea celor două evaluări independente menționate anterior, prevăzute la articolele 36 și 74 din Directiva 2014/59/UE, evaluări care ar fi esențiale pentru o aplicare adecvată și punctuală a mecanismelor de siguranță pentru acționari și creditori.*

68. *Decretul-lege nr. 114-A/2014 prevede numai o singură evaluare (a se vedea articolul 145 F alineatul 5 și articolul 145 H alineatul 4 din RGICSF), fără să stabilească vreo obligație de celeritate în ceea ce privește realizarea sa, ceea ce nu poate decât să afecteze precizia și oportunitatea sa.*

69. *În plus, în ceea ce privește efectul direct al directivei și termenul de transpunere a acesteia, este inadmisibil ca un stat membru să opteze pentru transpunerea unei directive în mod expres – chiar înainte de termenul limită prevăzut în acest sens – și să o facă în mod deficitar. Acționând astfel, statul respectiv ar încălca obligațiile care îi revin în conformitate cu articolul 4 alineatul (3) TFUE și cu articolul 288 TFUE.*

70. *În cadrul aprecierii compatibilității normelor naționale cu directivele Uniunii, Curtea a considerat că dispozițiile naționale al căror obiectiv declarat [este] [omissis] de a transpune o directivă pot fi considerate incluse în domeniul de aplicare al directivei respective începând de la data intrării sale în vigoare – și, prin urmare, nu numai de la data-limită prevăzută pentru transpunerea sa – astfel încât, atunci când un stat membru transpune o directivă înainte de expirarea termenului-limită, el este în mod special obligat să o facă în mod corect și complet.*

71. *În prezenta cauză, normele naționale în discuție aveau [omissis] obiectivul [omissis] evident de a adapta ordinea juridică portugheză la Directiva 2014/59/UE. Astfel, acestea au plasat regimul rezoluției instituțiilor financiare în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii Europene.*

73. *Directiva 2014/59/UE, în special articolele 36, 73 și 74 din aceasta, își propunea să aplice principiul proporționalității și dreptul de proprietate consacrate de cartă, astfel încât și pentru acest motiv - încălcarea principiului proporționalității și a dreptului de proprietate pe care dispozițiile directivei urmăreau să le concretizeze - transpunerea incorectă de către legiuitorul portughez a articolelor menționate constituie o neîndeplinire a obligațiilor care îi revin în temeiul tratatului.*

73. *În sfârșit, trebuie menționat de asemenea că, chiar înainte de expirarea termenului de transpunere a unei directive și după intrarea sa în vigoare, conform actualelor articole 4 alineatul (3) TFUE și 288 TFUE, statele membre au obligația, «în termenul de transpunere a directivei stabilit de aceasta, să evite adoptarea unor dispoziții de natură să compromită în mod grav rezultatul impus de directiva respectivă» – așa-numitul efect de blocare.*

74. *[omissis] Deși instanța a cărei hotărâre a fost atacată a admis existența obligației respective care revine statelor membre, ea a considerat totuși că acest efect nu se producea în prezenta cauză.*

75. *Aprecierea instanței este incorectă, având în vedere că [omissis] legiuitorul național, prin faptul că a transpus în mod incorect Directiva 2014/59/UE – fără să prevadă, în special, o evaluare adecvată a activelor și a pasivelor și nici plata unor compensări adecvate instituției aflate în rezoluție și acționarilor săi – a creat o situație care a permis adoptarea măsurii de rezoluție astfel cum a fost luată de Banco de Portugal, ale cărei efecte se produc dincolo de momentul la care a fost adoptată și [omissis] depășesc cu mult termenul-limită de transpunere a Directivei 2014/59/UE.*

76. *Astfel, trebuie să se considere că transpunerea incorectă a Directivei 2014/59/UE, efectuată prin Decretul-lege nr. 114-A/2014 din 1 august 2014 – care a fost adoptat la data respectivă numai pentru a crea un cadru legal pentru măsura de rezoluție a BES, luată cu două zile mai târziu, – a compromis în mod grav rezultatul impus de directiva menționată, ceea ce era în mod clar previzibil la acel moment, instituind un regim juridic în materie de măsuri de rezoluție care este în mod evident contrar Directivei 2014/59/UE.*

77. *Având în vedere că regimul juridic în materia măsurilor de rezoluție – și anume, articolele 145 A-145 O din RGICSF –, în ansamblul său, încalcă diverse norme și principii ale dreptului Uniunii, trebuie [omissis] [omissis] să fie [omissis] înlăturat în totalitate de instanță pentru acest motiv, în temeiul supremației dreptului Uniunii. [...]*

[omissis] Se solicită admiterea prezentului recurs [omissis].”

BANCO DE PORTUGAL susține [omissis]:

„[...]LL) În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin măsura de rezoluție, a dreptului de proprietate privată al acționarilor băncii aflate în rezoluție și a principiului proporționalității, consacrate la articolul 17 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene și la articolul 1 din Protocolul adițional nr. 1, s-a subliniat deja anterior că [omissis] motivele [omissis] invocate de recurentă nu diferă în mod relevant de motivele pretensei nulități a măsurii de rezoluție ca urmare a încălcării dreptului de proprietate privată și a principiului proporționalității în conformitate cu dreptul portughez, [omissis], [omissis], [deoarece], în mod firesc, aceste drepturi și principii nu diferă în esență, [omissis] în ceea ce privește domeniul lor de aplicare și conținutul protecției aferente, de cele prevăzute de dreptul Uniunii Europene;

MM) În plus, [omissis] este în mod evident eronată interpretarea efectuată de recurentă cu privire la hotărârea atacată (și la jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene pe care o citează), potrivit căreia în aceasta se recunoaște aplicabilitatea directă a principiului «no creditor worse off» în ceea ce privește acționarii instituțiilor de credit aflate în rezoluție în perioada în care a fost în

vigoare Decretul-lege nr. 114-A/2014 (cu alte cuvinte, înainte de expirarea termenului de transpunere a Directivei 2014/59/UE), ceea ce nu corespunde [omissis] în mod evident cu realitatea, având în vedere că instanța de trimitere nu a reținut în acest sens decât că [omissis] faptul că regimul național aplicabil rezoluției BES nu prevede aplicarea principiului menționat în privința acționarilor nu semnifică în special că, «în cadrul răspunderii civile delictuale a statului [...], situația acționarilor nu este inclusă de asemenea în domeniul de protecție al normei, în cazul în care situația lor juridică este mai dezavantajoasă în comparație cu situația în care s-ar afla în cazul lichidării, argument care, în orice caz, nu a fost invocat»;

NN) De altfel [omissis], recurenta nu ar fi putut invoca acest motiv [omissis], deoarece, având în vedere că [omissis] măsura de rezoluție bancară a intervenit într-o situație extremă de nerespectare de către instituția de credit a indicatorilor aplicabili și de incapacitate imediată sau pe termen scurt de a-și îndeplini obligațiile (a se vedea articolul 145 C alineatele 1 și 3 din RGICSF), se poate concluziona în mod intuitiv că, dacă s-ar fi aplicat scenariul alternativ adoptării măsurii de rezoluție a BES – și anume, insolvența imediată și lichidarea necontrolată ale acesteia –, situația acționarilor ar fi fost identică și chiar mai dezavantajoasă decât cea în care s-au aflat efectiv după adoptarea măsurii de rezoluție menționate;

OO) Tocmai în acest scenariu – admițând posibilitatea că, în prezenta cauză, acționarii s-au aflat într-o situație mai dezavantajoasă decât cea în care s-ar fi aflat în scenariul alternativ al lichidării fără adoptarea unei măsuri de rezoluție a instituției de credit, [omissis] – pot fi relevante dispozițiile [omissis] articolului 145 I alineatul 4 din RGICSF privind primirea eventualului sold rezultat din vânzarea băncii-punte și, pe de altă parte, beneficiile evidente care decurg din desfășurarea unei proceduri de lichidare ordonată a băncii aflate în rezoluție, în măsura în care contribuie la neutralizarea impactului unei eventuale (și puțin probabile) diferențe de situație a acționarilor în cazul rezoluției și în cazul lichidării la un moment imediat anterior rezoluției;

PP) [omissis] Este necesar să se concluzioneze că faptul că dreptul național în conformitate cu care a fost adoptată măsura de rezoluție nu prevede o compensare pentru acționarii băncii aflate în rezoluție nu încalcă articolul 17 din cartă și articolul 1 din Protocolul adițional nr. 1, menționate anterior, deoarece eventuala limitare a dreptului de proprietate al acționarilor respectivi este justificată pe deplin de natura însăși și de caracteristicile investițiilor lor, ei fiind proprietarii băncii și având obligația, pentru acest motiv, să fie primii care suportă consecințele deteriorării situației sale financiare (exact așa cum se întâmplă în cadrul regimului general al insolvenței):

QQ) Nu are vreun sens nici [omissis] teza recurtenței potrivit căreia, independent de prevederile dreptului național aplicabil la data adoptării măsurii de rezoluție a BES, Banco de Portugal ar fi trebuit să aplice, în contextul măsurii respective, soluții precum cele consacrate la articolul 36 alineatul (4) litera (e) și la

articolele 73 și 74 din Directiva 2014/59/UE (referitoare la recunoașterea unei eventuale compensații în favoarea băncii aflate în rezoluție și a acționarilor ei), deoarece soluțiile respective reprezintă cerințe privind dreptul de proprietate privată, pentru simplul fapt că Autoritatea de Rezoluție este obligată să aplice o măsură de rezoluție în temeiul regimului care era în vigoare la momentul respectiv în ordinea juridică națională;

RR) [omissis] [În] ceea ce privește pretinsa lipsă de transpunere sau transpunerea incorectă a Directivei 2014/59/UE prin Decretul-lege nr. 114-A/2014 – și consecințele care ar rezulta din neaplicarea sa în temeiul supremației dreptului Uniunii –, s-a demonstrat de asemenea că recursul declarat de Massa Insolvente da Espírito Santo Financial Group este în mod evident inadmisibil;

SS) Motivul pentru aceasta constă în special în faptul că, astfel cum rezultă din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene [omissis], la 1 august 2014, legiuitorul portughez nu avea nicio obligație să fi transpus deja vreo dispoziție a directivei în ordinea juridică națională, întrucât, la momentul respectiv, acele dispoziții nu aveau efect direct și instanțele naționale nu aveau obligația să respecte principiul interpretării dreptului național în conformitate cu dreptul Uniunii în ceea ce privește directiva menționată;

TT) Pe de altă parte, este pe deplin admisibilă transpunerea parțială, pe etape, a unei directive, înainte de expirarea termenului de transpunere, fără ca, atunci când se întâmplă acest lucru, directiva menționată să dobândească efect direct și cu atât mai puțin în legătură cu toate dispozițiile conținute în aceasta;

UU) Așadar, în această privință, [omissis] [omissis] legiuitorul care a adoptat Decretul-lege nr. 114-A/2014 nu și-a [încălcat] obligația de a nu adopta dispoziții care, după expirarea termenului de transpunere a Directivei 2014/59/UE, ar putea compromite în mod grav rezultatul prevăzut de aceasta, în primul rând pentru că, astfel cum s-a demonstrat, (ne)îndeplinirea acestei obligații trebuie apreciată în funcție de efectele dispozițiilor adoptate efectiv în ordinea juridică națională, iar nu în funcție de netranspunerea unor măsuri care nu sunt încă obligatorii, precum în prezenta cauză;

VV) Și, în al doilea rând, de asemenea pentru că, printre obiectivele principale prevăzute în mod expres de Directiva 2014/59/UE [omissis] nu figurează, nici măcar în mod direct sau implicit, niciunul care să facă referire la cerința prevăzută de dreptul Uniunii privind compensarea instituțiilor de credit aflate în rezoluție și a acționarilor lor (spre deosebire de ceea ce se întâmplă în mod clar cu creditorii lor), ceea ce permite să se concluzioneze că faptul că Decretul-lege nr. 114-A/2014 nu prevede plata unor eventuale compensații în favoarea băncilor aflate în rezoluție și a acționarilor lor nu compromite îndeplinirea în viitor a obiectivelor prevăzute de directiva respectivă;

WW) *În plus, chiar dacă compensarea băncilor aflate în rezoluție și a acționarilor lor ar constitui, de iure, unul dintre obiectivele principale ale Directivei 2014/59/UE, este cert că, nici măcar în acest caz, rezultatul său nu ar fi fost compromis – și cu atât mai puțin în mod grav – prin adoptarea Decretului-lege nr. 114-A/2014, în special deoarece [omissis] dispozițiile sale nu împiedică și nu limitează posibilitatea băncilor susceptibile de a se afla eventual în rezoluție după expirarea termenului de transpunere a directivei menționate și a acționarilor lor de a primi efectiv anumite despăgubiri sub rezerva îndeplinirii condițiilor necesare în acest sens;[...]*»

— La rândul său, tot în legătură cu recursul declarat de Massa Insolvente da Espírito Santo Financial Group, NOVO BANCO, SA, a formulat întâmpinare, în care a susținut [...] următoarele:

[„]17) Recurenta nu a reușit să dovedească încălcarea dreptului de proprietate [omissis] și a principiului proporționalității consacrate la articolul 17 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene și, respectiv, la articolul 1 din Protocolul adițional nr. 1 la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale;

18) În afară de faptul că Decretul lege nr. 114-A/2014 [omissis] a realizat o transpunere parțială a directivei menționate, conform articolului 130 din aceasta, statele membre aveau termen până la 31 decembrie 2014 pentru transpunerea sa.

19) Recurenta nu a indicat nici în cererea introductivă și nici în cererea de recurs motivele pentru care articolele 145 A-145 O din RGICSF trebuie să fie lăsate neaplicate;

20) Comisia Europeană, precum și Banca Centrală Europeană au oferit asistență Banco de Portugal cu ocazia adoptării Rezoluției din 3 august 2014, fără să se opună acesteia; [...]

34) Cererea de decizie preliminară, formulată la solicitarea reclamantei în primă instanță – recurentă în prezenta procedură –, este inadmisibilă în totalitate, în special întrucât este vădit irelevantă. [...][“]

[omissis]*

II - Situația de fapt

Se face trimitere la situația de fapt considerată stabilită în hotărârea atacată, care se consideră reprodusă în prezenta hotărâre.

*

ÎN DREPT

Massa Insolvente da Espírito Santo Financial Group S.A. a formulat o cale de atac împotriva deciziei [Tribunal Administrativo e Fiscal de Lisboa (Tribunalul Administrativ și Fiscal - TAF - din Lisabona)] cu privire la necesitatea formulării unei cereri de decizie preliminară.

În acest sens, aceasta invocă faptul că, spre deosebire de cele reținute de tribunalul menționat, în prezenta procedură există dezacorduri cu privire la următoarele aspecte: i) interpretarea articolelor 36, 73 și 74 din Directiva 2014/59/UE în contextul aplicării unei măsuri de separare a activelor, ii) posibila încălcare a dreptului Uniunii de către statul portughez, ca urmare a transpunerii incorecte a Directivei 2014/59/UE în dreptul național prin D[ecretul-lege] nr. 114-A/2014, și iii) posibila obligație a instanțelor naționale de a interpreta legislația națională în conformitate cu Directiva 2014/59/UE.

[omissis] [omissis]

Banco de Portugal solicită respingerea recursului [omissis].

[omissis].

*

[omissis].

[omissis] În conformitate cu articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), instanțele din statele membre ale Uniunii Europene (UE) trebuie să solicite Curții de Justiție a Uniunii Europene (CJUE) să se pronunțe cu titlu preliminar cu privire la orice chestiune privind interpretarea sau validitatea unui [act] al dreptului Uniunii atunci când consideră că răspunsul său este necesar instanței naționale pentru a pronunța o hotărâre și atunci când deciziile sale nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern.

În cazul în care o chestiune privind dreptul Uniunii se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe naționale ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, această instanță este obligată să sesizeze Curtea (articolul 267 al treilea paragraf TFUE).

[omissis] Revine instanței naționale sarcina de a aprecia necesitatea formulării cererii de decizie preliminară și de a lua o decizie în această privință indiferent de pretențiile formulate de părți în acest sens.

[omissis]

Or, având în vedere că Supremo Tribunal Administrativo [Curtea Administrativă Supremă] este supusă obligației de trimitere preliminară, nu este necesar să se analizeze acest motiv de recurs.

[*omissis*].

2. [*omissis*] Cererea de decizie preliminară trebuie formulată de îndată ce este clar că o decizie a Curții de Justiție a Uniunii Europene este necesară unei instanțe naționale pentru a pronunța o hotărâre și atunci când instanța respectivă este în măsură să defină cu suficientă precizie cadrul juridic și factual al procedurii și problemele juridice pe care le ridică.

Potrivit art[icolului] 267 TFUE:

„Curtea de Justiție a Uniunii Europene este competentă să se pronunțe, cu titlu preliminar, cu privire la:

- (a) interpretarea tratatelor;
- (b) validitatea și interpretarea actelor adoptate de instituțiile, organele, oficiile sau agențiile Uniunii;

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă în fața unei instanțe dintr-un stat membru, această instanță poate, în cazul în care apreciază că o decizie în această privință îi este necesară pentru a pronunța o hotărâre, să ceară Curții să se pronunțe cu privire la această chestiune.

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe naționale ale cărei decizii nu sunt supuse vreunei căi de atac în dreptul intern, această instanță este obligată să sesizeze Curtea.

În cazul în care o asemenea chestiune se invocă într-o cauză pendinte în fața unei instanțe judecătorești naționale privind o persoană supusă unei măsuri privative de libertate, Curtea hotărăște în cel mai scurt termen.”

Vom analiza [*omissis*] dacă [*omissis*] se ridică problema validității sau a interpretării unui act al unui organism al Uniunii.

Massa Insolvente de Espírito Santo Financial Group S.A. susține [*omissis*] că măsura de rezoluție în cauză încalcă dreptul Uniunii Europene, în special dreptul de proprietate și principiul proporționalității (art[icolele] 17 și 52 [din] Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolele 32, 36, 73 și 74 din Directiva 2014/59/UE), deoarece îndeplinește în mod cumulativ mai multe cerințe în acest sens, în special pe cele referitoare la necesitatea și la proporționalitatea în raport cu obiectivele urmărite, cu toate că nu se stabilește nimic în această privință în decizia atacată, ca urmare a transpunerii incorecte a directivei menționate în ordinea juridică națională, realizată de Decretul-lege nr. 114-A/2014 [*omissis*], prin modificarea articolelor 145 A-145 O din Decretul-lege nr. 298/92 din 31 decembrie 1992 [de aprobare a RGICSF] [*omissis*], care încalcă nu numai [*omissis*] cadrul normativ respectiv, ci și principiul supremației dreptului Uniunii.

Decretul-lege nr. 114-A/2014 [omissis] în discuție în prezenta cauză [omissis] a modificat „Regimul general al instituțiilor financiare și de credit, aprobat prin Decretul-lege nr. 298/92 din 31 decembrie 1992 prin care se modifică regimul prevăzut în titlul VIII privind măsurile de rezoluție și prin care se transpune parțial Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții”.

Înainte de intrarea în vigoare a Decretului-lege nr. 114-A/2014, versiunea în vigoare a Decretului-lege nr. 298/92 [omissis] era cea rezultată din Decretul-lege nr. 63-A/2013 din 10 mai 2013, care conținea următoarele dispoziții:

„Articolul 145 A

Scopul măsurilor de rezoluție

Banco de Portugal poate aplica instituțiilor de credit cu sediul în Portugalia măsurile prevăzute în prezentul capitol în vederea atingerii oricăruia dintre următoarele obiective:

- a) *garantarea continuității prestării serviciilor financiare esențiale;*
- b) *protejarea împotriva riscului sistemic;*
- c) *protejarea intereselor contribuabililor și ale finanțelor publice;*
- d) *protejarea încrederii deponenților.*

Articolul 145 B

Principiu orientativ pentru aplicarea măsurilor de rezoluție

1 – La aplicarea măsurilor de rezoluție, se asigură faptul că acționarii și creditorii instituției de credit își asumă în mod prioritar pierderile instituției în cauză, în funcție de ierarhia lor și în condiții de egalitate în cadrul fiecărei clase de creditori.

2 - Dispozițiile alineatului anterior nu se aplică depozitelor garantate, în conformitate cu dispozițiile articolelor 164 și 166.

Articolul 145 C

Aplicarea măsurilor de rezoluție

1 - Atunci când o instituție de credit încalcă sau există probabilitatea reală să încalce condițiile pentru menținerea autorizației pentru desfășurarea activității sale, Banco de Portugal poate aplica următoarele măsuri de rezoluție, în cazul în care este indispensabil pentru îndeplinirea oricăruia dintre obiectivele menționate la articolul 145 A:

a) vânzarea totală sau parțială a activității către o altă instituție autorizată să desfășoare activitatea respectivă;

b) transferul total sau parțial al activității către una sau mai multe bănci-punte.

2 - Banco de Portugal aplică măsurile de rezoluție atunci când consideră că este improbabil ca instituția de credit să reușească să realizeze într-un termen rezonabil acțiunile necesare pentru a reveni la condiții adecvate de viabilitate și de respectare a indicatorilor prudențiali.

3 - În sensul dispozițiilor alineatului 1, se consideră că există probabilitatea reală ca o instituție de credit să nu îndeplinească condițiile pentru menținerea autorizației pentru desfășurarea activității atunci când, printre alte fapte justificate, a căror relevanță trebuie apreciată de Banco de Portugal în lumina obiectivelor enunțate la articolul 145 A, figurează una dintre următoarele situații:

a) instituția de credit a suferit pierderi care pot reduce capitalul social sau există motive întemeiate pentru a considera că acest lucru se va întâmpla în scurt timp;

b) activele instituției de credit sunt mai mici decât obligațiile sale sau există motive întemeiate pentru a considera că acest lucru se va întâmpla în scurt timp;

c) instituția de credit nu își poate îndeplini obligațiile sau există motive întemeiate pentru a considera că acest lucru se va întâmpla în scurt timp;

4 - Aplicarea măsurilor de rezoluție nu este condiționată de aplicarea prealabilă a măsurilor de corecție.

5 - Aplicarea unei măsuri de rezoluție nu aduce atingere posibilității de a aplica în orice moment una sau mai multe măsuri de corecție. [omissis]

Articolul 145 D

Demiterea organelor de administrare și de control

1 - Atunci când Banco de Portugal decide să aplice o măsură de rezoluție, își încetează funcțiile membrii organelor de administrare și de control ale instituției în cauză, și, dacă Banco de Portugal decide astfel, auditorul sau societatea de audit competentă să auditeze conturile și care nu face parte din organul său de control.

2 - În situația prevăzută la alineatul anterior, Banco de Portugal numește noii membri ai organului de administrare al instituției de credit în condițiile prevăzute la articolul următor și fără impunerea vreunei limite statutare, precum și o

comisie de control sau un revizor contabil căruia i se aplică mutatis mutandis dispozițiile articolului 143.

3 - În cazul în care, în conformitate cu dispozițiile alineatului 1, Banco de Portugal demite auditorul sau societatea de audit, aceasta trebuie să numească un alt auditor sau o altă societate de audit pentru exercitarea atribuțiilor respective.

4 - Membrii organelor de administrare și de control, precum și auditorul sau societatea de audit competentă să auditeze conturile și care nu face parte din organul de control respectiv, ale căror funcții au încetat în conformitate cu dispozițiile alineatului 1, trebuie să furnizeze toate informațiile solicitate de Banco de Portugal și să colaboreze cu aceasta în vederea aplicării măsurilor de rezoluție.

Articolul 145 E

Administrarea

1 - Administratorii numiți de Banco de Portugal în conformitate cu alineatul 2 al articolului anterior primesc o remunerație de la această instituție și li se conferă următoarele competențe și obligații, în plus față de cele prevăzute de lege și de statutele membrilor organului de administrare:

- a) competențele și obligațiile prevăzute la articolul 145 alineatul 2;*
- b) competența de a executa deciziile adoptate de Banco de Portugal în conformitate cu articolele 145 F-145 I, fără a fi necesar consimțământul prealabil al acționarilor instituției de credit.*

2 - Administratorii numiți își exercită atribuțiile pe perioada stabilită de Banco de Portugal, perioadă care este de maximum un an, dar care poate fi prelungită pentru perioade identice.

3 - Sunt aplicabile, cu adaptările necesare, dispozițiile articolului 145 alineatele 3, 4 și 6-10.

Articolul 145 F

1 - Banco de Portugal poate decide vânzarea totală sau parțială a activelor, a pasivelor, a elementelor extrabalanțiere și a activelor administrate de o instituție de credit către una sau mai multe instituții autorizate să desfășoare activitatea în discuție.

2 - În sensul dispozițiilor alineatului anterior, Banco de Portugal invită potențialii cumpărători să prezinte oferte și, luând în considerare cerința de celeritate impusă de împrejurări, asigură transparența procedurii și acordarea unui tratament egal tuturor persoanelor interesate.

3 - În vederea selectării instituției cumpărătoare, Banco de Portugal ia în considerare obiectivele prevăzute la articolul 145 A.

4 - Potențialilor cumpărători trebuie să li se acorde acces imediat la informațiile relevante cu privire la situația financiară și patrimonială a instituției de credit în vederea evaluării activelor, a pasivelor, a elementelor extrabilanțiere și a activelor administrate care urmează să fie vândute, nefiindu-le opozabilă în acest sens obligația de păstrare a secretului profesional prevăzută la articolul 78, fără a aduce însă atingere obligației acestora de a păstra confidențialitatea corespunzătoare a datelor respective.

5 - În vederea vânzării prevăzute la alineatul 1, activele, pasivele, elementele extrabilanțiere și activele administrate selectate de Banco de Portugal trebuie să facă obiectul unei evaluări raportate la momentul vânzării, care va fi efectuată de o entitate independentă desemnată de Banco de Portugal însăși în termenul stabilit de aceasta și ale cărei costuri vor fi suportate de instituția de credit, prin aplicarea unei metode de evaluare bazate pe condițiile de piață și, cu caracter subsidiar, pe valoarea justă, care va trebui să ia în considerare valoarea imaterială, pozitivă sau negativă, care rezultă din vânzare pentru instituția cumpărătoare.

6 - Banco de Portugal stabilește valoarea ajutorului financiar care, dacă este cazul, trebuie acordat de Fondul de rezoluție în vederea concretizării vânzării prevăzute la alineatul 1.

7 - Banco de Portugal poate invita Fondul de garantare a depozitelor sau, în cazul în care este vorba despre măsuri aplicabile în cadrul Sistemului integrat de cooperative agricole de credit, Fondul de garantare a cooperativelor agricole de credit, în vederea colaborării în procesul vânzării depozitelor garantate, în conformitate cu articolul 167 A sau cu articolul 15 A din Decretul-lege nr. [3]45/98 din 9 noiembrie 1998, astfel cum a fost modificat prin Decretul-lege nr. 126/2008 din 21 iulie 2008, prin Decretul-lege nr. 211-A/2008 din 3 noiembrie 2008 și prin Decretul-lege nr. 162/2009 din 20 iunie 2009.

8 - În cazul în care valoarea pasivelor vândute este mai mare decât valoarea activelor, valoarea ajutorului financiar acordat pentru compensarea acestei diferențe, în conformitate cu alineatele 6 și 7, constituie credite acordate de Fondul de rezoluție, de Fondul de garantare a depozitelor sau de Fondul de garantare a cooperativelor agricole în favoarea instituției de credit vânzătoare.

9 - În cazul în care este pozitiv, beneficiul rezultat din vânzare va reveni instituției de credit vânzătoare.

10 - După vânzare, trebuie să se asigure continuitatea operațiunilor referitoare la activele, pasivele, elementele extrabilanțiere și activele administrate care se vând, în special:

a) *instituția cumpărătoare trebuie considerată, sub toate aspectele juridice și contractuale, succesoare în toate drepturile și obligațiile transferate de instituția de credit vânzătoare;*

b) *instituția de credit vânzătoare și orice societate din grupul său care prestează servicii pentru ea în domeniul activității vândute trebuie să furnizeze toate informațiile solicitate de instituția cumpărătoare și să îi asigure accesul la sistemele informatice legate de activitatea vândută și, în schimbul unei contraprestații convenite de părți, să presteze în continuare în favoarea acesteia serviciile pe care instituția cumpărătoare le consideră necesare pentru desfășurarea normală a activității vândute.*

11 - *Decizia prin care se dispune vânzarea prevăzută la alineatul 1 produce efecte independente de orice dispoziție legală sau contractuală contrară și constituie un titlu suficient pentru îndeplinirea oricărei formalități legale privind vânzarea.*

12 - *Decizia de vânzare prevăzută la alineatul 1 nu este supusă consimțământului prealabil al acționarilor instituției de credit și nici al contrapărților din contractele privind activele, pasivele, elementele extrabilanțiere și activele administrate care urmează să fie vândute și nu poate fi utilizată ca temei pentru exercitarea vreunui dintre drepturile de decădere din termen stabilite în contractele în cauză.*

13 - *Eventuala vânzare parțială a activității instituției de credit nu trebuie să afecteze transferul total al pozițiilor contractuale ale instituției de credit vânzătoare, împreună cu transferul responsabilităților asociate elementelor de activ vândute, în special în ceea ce privește contractele de garanții financiare, operațiunile de securitizare sau alte contracte care conțin clauze de compensare sau de novăție.*

14 - *În cazul în care se dovedește că contraprestația stabilită la momentul vânzării activelor, a pasivelor, a elementelor extrabilanțiere și a activelor administrate nu corespunde valorii sale juste, instituția cumpărătoare poate, cu autorizația Banco de Portugal, să restituie activele, pasivele, elementele extrabilanțiere și activele administrate, cu respectarea dispozițiilor alineatului anterior, realizându-se ajustarea corespunzătoare a contraprestației menționate.*

15 - *Ca alternativă la restituirea prevăzută la alineatul anterior, Banco de Portugal poate propune instituției cumpărătoare să îi plătească diferența dintre contraprestația prevăzută și valoarea justă a activelor, a pasivelor, a elementelor extrabilanțiere și a activelor administrate.*

16 - *Plata menționată la alineatul anterior se poate efectua prin transferul către instituția cumpărătoare de noi active ale instituției de credit vânzătoare sau de sume provenind din Fondul de rezoluție, din Fondul de garantare a depozitelor sau din Fondul de garantare a cooperativelor agricole, în condițiile prevăzute la alineatele 6 și 7.*

17 - În cazul în care vânzarea prevăzută la alineatul 1 dă naștere unei concentrări în conformitate cu legislația aplicabilă în materia concurenței, concentrarea respectivă nu se poate realiza înainte ca autoritatea de concurență să emită o decizie de neobiecțiune, fără a aduce atingere măsurilor a căror adoptare este dispusă ulterior de autoritatea respectivă.

Articolul 145 G

Transferul total sau parțial al activității către bănci-punte

1 - Banco de Portugal poate dispune transferul total sau parțial de active, pasive, elemente extrabilanțiere și active administrate de către o instituție de credit către una sau mai multe bănci-punte constituite în acest scop, pentru a permite vânzarea lor ulterioară unei alte instituții autorizate să desfășoare activitatea respectivă.

2 - De asemenea, Banco de Portugal poate decide transferul total sau parțial de active, pasive, elemente extrabilanțiere și active administrate de două sau mai multe instituții de credit din același grup către una sau mai multe bănci-punte în scopurile indicate la alineatul anterior.

3 - Banca-punte este o instituție de credit care are natura juridică a unei bănci, al cărei capital social este deținut în totalitate de Fondul de rezoluție.

4 - Fondul de rezoluție subscrie și achită capitalul social al băncii-punte din propriile sale resurse.

5 - Banca-punte se constituie prin decizia Banco de Portugal, care aprobă statutele sale, nefiind aplicabile dispozițiile prevăzute în capitolul ii din titlul ii.

6 - După adoptarea deciziei prevăzute la alineatul anterior, banca-punte este obligată să desfășoare activitățile stabilite la articolul 4 alineatul 1.

7 - Capitalul social al băncii-punte nu poate fi mai mic decât valoarea minimă stabilită prin ordinul ministerial al membrului guvernului competent în materia finanțelor, după ascultarea Banco de Portugal, banca-punte fiind obligată să respecte normele aplicabile băncilor.

8 - Banca-punte își poate începe activitatea înainte de îndeplinirea procedurii de înregistrare și a celorlalte formalități prevăzute de lege, fără a aduce atingere obligației sale de a le realiza în termenul cel mai scurt posibil.

9 - Banco de Portugal stabilește, prin circulară, normele aplicabile înființării și funcționării băncilor-punte.

10 - Código das Sociedades Comerciais [Codul societăților comerciale] se aplică băncilor-punte, cu adaptările necesare în lumina obiectivelor și a naturii acestor instituții.

11 - Revine Banco de Portugal sarcina de a numi, la propunerea comisiei executive a Fondului de rezoluție, membrii organelor de administrație și de control ale băncii-punte, care trebuie să respecte toate instrucțiunile și recomandările Banco de Portugal, în special deciziile sale privind administrarea băncii-punte.

12 - Banca-punte are o durată limitată de doi ani, care poate fi prelungită cu perioade de un an pentru motive întemeiate de interes public, în special atunci când există în continuare riscuri pentru stabilitatea financiară sau atunci când sunt în curs de desfășurare negocieri în scopul vânzării respectivelor active, pasive, elemente extrabilanțiere și active administrate, fără ca durata maximă să poată depăși, în orice caz, cinci ani.

13 - În cadrul desfășurării activității sale, banca-punte trebuie să utilizeze criteriile de administrare care să permită menținerea unor niveluri reduse de risc.

14 - Transferul total sau parțial de active, pasive, elemente extrabilanțiere și active administrate de către o instituție de credit către una sau mai multe bănci-punte înființate în acest scop, precum și eventuala prelungire a termenului prevăzut la alineatul 12 trebuie comunicate autorității de concurență, chiar dacă, având în vedere caracterul lor tranzitoriu, nu constituie o concentrare de întreprinderi în sensul legislației aplicabile în materia concurenței.

Articolul 145 H

Patrimoniul și finanțarea băncii-punte

1 – Banco de Portugal selectează activele, pasivele, elementele extrabilanțiere și activele gestionate care se transferă băncii-punte la momentul înființării sale.

2 – Nu se pot transmite băncii-punte obligațiile pe care instituția de credit inițială le-a contractat cu:

a) acționarii săi, membrii organelor sale de administrare și de control, auditorii săi sau societățile de audit sau cu persoane care au această calitate în raport cu alte întreprinderi care au o relație de control sau de grup cu instituția de credit inițială;

b) persoanele sau instituțiile care au avut calitatea de acționari, care au exercitat atribuțiile sau care au prestat serviciile menționate la litera a) în cursul celor patru ani anteriori înființării băncii-punte și ale căror acțiuni sau omisiuni au cauzat dificultățile financiare ale instituției de credit sau au contribuit la agravarea situației sale;

c) soții, rudele de prim grad de sânge sau prin alianță, ori terți care acționează în numele persoanelor sau al entităților menționate la literele a) și b) anterioare;

d) persoanele responsabile pentru fapte referitoare la instituția de credit sau care au beneficiat de acestea în mod direct sau prin persoană interpusă și care au cauzat dificultățile financiare sau au contribuit, prin acțiunile sau omisiunile lor în cadrul responsabilităților lor, la agravarea situației, în opinia Banco de Portugal.

3 – Băncii-punte nu i se pot transfera nici instrumentele utilizate la determinarea fondurilor proprii ale instituției de credit, ale cărei condiții au fost aprobate de Banco de Portugal.

4 – Activele, pasivele, elementele extrabilanțiere și activele administrate menționate la alineatul 1 trebuie să facă obiectul unei evaluări la momentul transferului, care va fi efectuată de o instituție independentă desemnată de Banco de Portugal în termenul stabilit de aceasta și ale cărei costuri vor fi suportate de instituția de credit.

5 – După efectuarea transferului prevăzut la alineatul 1, Banco de Portugal poate realiza, în orice moment, oricare dintre activitățile menționate în continuare:

a) transferul către banca-punte al altor active, pasive, elemente extrabilanțiere și active administrate de instituția de credit inițială;

b) transferul către instituția de credit inițială al activelor, al pasivelor, al elementelor extrabilanțiere și al activelor administrate de banca-punte.

6 - Banco de Portugal stabilește valoarea ajutorului financiar care, dacă este cazul, trebuie acordat de Fondul de rezoluție în vederea înființării și a desfășurării activității băncii-punte, în special prin acordarea de împrumuturi instituției respective în orice scop sau prin punerea la dispoziție a fondurilor considerate necesare pentru realizarea operațiunilor de majorare a capitalului băncii-punte.

7 - Banco de Portugal poate invita Fondul de garantare a depozitelor sau, în cazul în care este vorba despre măsuri aplicabile în cadrul Sistemului integrat de cooperative agricole de credit, Fondul de garantare a cooperativelor agricole de credit în vederea colaborării în procesul vânzării depozitelor garantate unei bănci-punte, în conformitate cu articolul 167 A sau, respectiv, cu articolul 15 A din Decretul-lege nr. 345/90 din 9 noiembrie 1998.

8 - Valoarea totală a pasivelor și a elementelor extrabilanțiere care se transferă băncii-punte nu poate depăși valoarea totală a activelor transferate de instituția de credit inițială, majorată, dacă este cazul, cu fondurile puse la dispoziție de Fondul de rezoluție, de Fondul de garantare a depozitelor sau de Fondul de garantare a cooperativelor agricole de credit.

9 – După efectuarea transferului prevăzut la alineatul 1, trebuie să se asigure continuitatea operațiunilor referitoare la activele, pasivele, elementele extrabilanțiere și activele administrate care se transferă, și banca-punte trebuie

considerată, sub toate aspectele juridice și contractuale, succesoare în toate drepturile și obligațiile transferate de instituția de credit.

10 - Instituția de credit inițială și orice societate din grupul său care prestează servicii pentru ea în domeniul activității transferate trebuie să furnizeze toate informațiile solicitate de banca-punte și să îi asigure accesul la sistemele informatice legate de activitatea transferată și, în schimbul unei contraprestații convenite de părți, să presteze în continuare în favoarea acesteia serviciile pe care banca-punte le consideră necesare pentru desfășurarea normală a activității transferate.

11 – Decizia de transfer prevăzută la alineatul 1 produce efecte independent de orice dispoziție legală sau contractuală contrară și constituie un titlu suficient pentru îndeplinirea oricărei formalități legale privind transferul.

12 - Decizia de transfer prevăzută la alineatul 1 nu este supusă consimțământului prealabil al acționarilor instituției de credit și nici al contrapărților din contractele privind activele, pasivele, elementele extrabilanțiere și activele administrate care vor fi transferate și nu poate fi utilizată ca temei pentru exercitarea vreunui dintre drepturile de decădere din termen stabilite în contractele în cauză.

13 - Eventualul transfer parțial al activelor, al pasivelor, al elementelor extrabilanțiere și al activelor administrate nu trebuie să afecteze transferul total al pozițiilor contractuale ale instituției de credit inițiale, împreună cu transferul responsabilităților asociate elementelor de activ transferate, în special în ceea ce privește contractele de garanție financiară, operațiunile de securitizare sau alte contracte care conțin clauze de compensare sau de novație.

Articolul 145 I

Vânzarea patrimoniului băncii-punte

1 - Fără a aduce atingere actelor de dispoziție efectuate în exercitarea atribuțiilor de administrare ale băncii-punte, atunci când consideră că sunt îndeplinite condițiile necesare pentru vânzarea totală sau parțială a activelor, a pasivelor, a elementelor extrabilanțiere și a activelor administrate care au fost transferate băncii-punte, Banco de Portugal invită alte instituții autorizate să desfășoare activitatea în cauză să depună oferte de achiziție, garantând transparența întregii proceduri.

2 – La momentul selectării instituției cumpărătoare, Banco de Portugal ia în considerare obiectivele prevăzute la articolul 145 A.

3 – Produsul vânzării trebuie să fie destinat în mod prioritar și proporțional restituirii către:

a) *Fondul de rezoluție, a tuturor sumelor acordate din acesta în conformitate cu articolul 145 H alineatul 5;*

b) *Fondul de garantare a depozitelor sau Fondul de garantare al cooperativelor agricole de credit, a tuturor sumelor acordate din acestea în conformitate cu articolul 145 H alineatul 6.*

4 - *După restituirea sumelor menționate la alineatul anterior, eventualul sold rezultat din vânzare se restituie instituției de credit inițiale sau, în cazul în care a intrat în lichidare, masei credale a acesteia.*

5 - *După vânzarea tuturor activelor, a pasivelor, a elementelor extrabilanțiere și a activelor administrate transferate băncii-punte și după distribuirea produsului vânzării în conformitate cu dispozițiile alineatelor 3 și 4, banca-punte este dizolvată de Banco de Portugal.*

6 - *Dacă nu mai este posibilă vânzarea tuturor activelor, a pasivelor, a elementelor extrabilanțiere și a activelor administrate transferate băncii-punte, Banco de Portugal poate dispune lichidarea acesteia în conformitate cu regimul aplicabil lichidării extrajudiciare a instituțiilor de credit.*

Articolul 145 J

Alte măsuri

1 – *Simultan cu aplicarea unei măsuri de rezoluție, Banco de Portugal poate dispune, dacă este necesar în vederea îndeplinirii obiectivelor menționate la articolul 145 A, implementarea, în ceea ce privește instituțiile de credit aflate în rezoluție, a următoarelor măsuri:*

a) *scutirea temporară de la aplicarea normelor prudențiale;*

b) *scutirea temporară de la îndeplinirea punctuală a obligațiilor contractate anterior;*

c) *închiderea temporară a sucursalelor sau a altor unități în care se realizează operațiuni cu publicul.*

2 - *Dispozițiile prevăzute la litera a) a alineatului anterior nu aduc atingere menținerii tuturor drepturilor creditorilor în raport cu persoanele obligate în solidar și cu garanții.*

3 - *Măsurile stabilite în prezentul articol sunt valabile pentru o perioadă maximă de un an, care poate fi prelungită cu maximum doi ani.*

Articolul 145 L

Acorduri de compensare și de novație

1 - Aplicarea de către Banco de Portugal a oricărei măsuri de rezoluție determină suspendarea, pentru o perioadă de 48 de ore de la momentul efectuării notificării corespunzătoare sau, dacă acesta este anterior, de la momentul la care se publică decizia Banco de Portugal, a dreptului de decădere din termen, stabilit în acordurile de compensare și de novăție (netting agreements) din contractul la care este parte instituția de credit respectivă, dacă exercitarea acestor drepturi se întemeiază pe măsura de rezoluție în cauză.

2 - După finalizarea perioadei menționate la alineatul anterior, în ceea ce privește contractele vândute sau transferate în conformitate cu articolele 145 F sau 145 G, contrapărțile din contractele cu instituția de credit nu vor putea exercita dreptul de a declara exigibilitatea anticipată, prevăzut de acordurile de compensare și de novăție, (netting agreements) invocând măsura de rezoluție.

3 - Sub rezerva dispozițiilor alineatului anterior, contrapărțile din contractele pentru care există acorduri de compensare și de novăție (netting agreements) care au fost vândute sau transferate în conformitate cu articolele 145 F sau 145 G își păstrează în raport cu instituția de credit dobânditoare dreptul de decădere din termen pe baza altor motive decât cel prevăzut la alineatul anterior.

4 - Dispozițiile alineatului 1 nu se aplică în cazurile în care dreptul de exigibilitate anticipată rezultă din clauze prevăzute în contracte cu garanție financiară și nu aduc atingere dispozițiilor Directivei 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare.

Articolul 145 M

Regimul lichidării

În cazul în care, după aplicarea oricărei măsuri de rezoluție, Banco de Portugal consideră că s-au atins obiectivele prevăzute la articolul 145 A și dovedește că instituția nu îndeplinește condițiile pentru păstrarea autorizației pentru desfășurarea activității sale, aceasta poate retrage autorizația instituției de credit care a făcut obiectul măsurii de rezoluție în discuție, fiind necesar să se aplice regimul de lichidare stabilit în legislația aplicabilă.

Articolul 145 N

Căi de atac și interesul public

1 - Sub rezerva dispozițiilor articolului 12, deciziile Banco de Portugal prin care se adoptă măsuri de rezoluție sunt supuse căilor de atac prevăzute de legislația de contencios administrativ, cu excepțiile prevăzute la alineatele următoare, luând în considerare interesul public care determină adoptarea lor.

2 – Numai titularii participațiilor care, în mod individual sau în comun, dețin cel puțin 10 % din capitalul social sau din drepturile de vot ale instituției în cauză au calitate procesuală activă într-o procedură de măsuri provizorii.

3 - *Aprecierea chestiunilor care nu necesită o expertiză, referitoare la evaluarea activelor și a pasivelor care fac obiectul măsurilor de rezoluție sau care au legătură cu acestea, se efectuează în cadrul procedurii pe fond.*

4 – În contextul executării hotărârilor judecătorești prin care se anulează actele adoptate în temeiul prezentului capitol, Banco de Portugal poate invoca o cauză legitimă de neexecutare, în condițiile prevăzute la articolul 175 alineatul 2 și la articolul 163 din Codul de procedură a instanțelor administrative, inițiindu-se în acest caz imediat procedura prin care se stabilește despăgubirea corespunzătoare conform procedurilor prevăzute la articolele 178 și 166 din codul respectiv.

5 – În cazul în care este notificată în conformitate cu articolul 178 alineatul 1 din Codul de procedură a instanțelor administrative, Banco de Portugal transmite persoanei interesate și instanței rapoartele privind evaluările activelor realizate de instituții independente, aflate la dispoziția sa și care au fost solicitate pentru adoptarea măsurilor prevăzute în prezentul capitol.

Articolul 145 O

Evaluări și calculul despăgubirilor

1 - În sensul alineatului 4 al articolului anterior și al oricărei proceduri privind căile de atac care are ca obiect plata unei despăgubiri legate de adoptarea măsurilor de rezoluție prevăzute la articolul 145 alineatul 1, nu se ia în considerare valoarea adăugată rezultată din ajutoarele economice cu caracter public, în special cele acordate din Fondul de rezoluție, sau prin eventuala intervenție a Fondului de garantare a depozitelor sau a Fondului de garantare a cooperativelor agricole

2 - Independent de eventuala sa intervenție ca parte, Banco de Portugal trebuie să prezinte, în procedurile menționate la alineatul anterior, un raport de evaluare care să acopere toate aspectele cu caracter prudențial care ar putea fi relevante pentru calculul despăgubirii, în special în ceea ce privește capacitatea viitoare a instituției de credit de a îndeplini condițiile generale de autorizare, la cererea instanței sesizate cu cauza, fără a aduce atingere posibilității Banco de Portugal de a proceda astfel din oficiu.

3 - Plata despăgubirilor la care se referă acest articol se efectuează din Fondul de rezoluție, cu excepția situațiilor în care Banco de Portugal este responsabilă civilmente pentru acte ilicite.”

Prin articolul 2 din Decretul-lege nr. 114-1/2014, [omissis] dispozițiile menționate au fost modificate astfel cum se arată în continuare:

„Articolul 145 B [...]

1 - Atunci când se aplică măsuri de rezoluție, având în vedere obiectivele urmărite menționate la articolul anterior, trebuie să se asigure că:

a) acționarii instituției de credit își asumă în mod prioritar pierderile instituției respective;

b) creditorii instituției de credit suportă, în al doilea rând și în condiții echitabile, celelalte pierderi ale instituției respective, în conformitate cu rangul de prioritate al creanțelor diverselor clase de creditori;

c) Niciun creditor al instituției de credit nu își poate asuma pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suferit dacă instituția de credit ar fi intrat în lichidare.

2 - [...].

3 - În cazul în care, la finalul lichidării instituției de credit aflate în rezoluție, se constată că creditorii instituției respective, ale căror credite nu au fost transferate altei instituții de credit sau bănci-punte, și-au asumat pierderi mai mari decât cele pe care, conform celor dispuse în evaluarea menționată la articolul 145-F alineatul 6 și la articolul 145-H alineatul 4, se consideră că și le-ar fi asumat în cazul în care instituția ar fi intrat în lichidare imediat înainte de aplicarea măsurii de rezoluție, creditorii respectivi au dreptul să primească diferența din Fondul de rezoluție.

Articolul 145 F [...]

1 - [...].2-[...].3-[...].4-[...].5-[...].

6 – În sensul dispozițiilor articolului 145 B alineatul 3, evaluarea la care se referă alineatul anterior include de asemenea o estimare a nivelului de recuperare a creanțelor fiecărei clase de creditori, în funcție de rangurile de prioritate prevăzute de lege, în cazul lichidării instituției de credit imediat înainte de aplicarea măsurii de rezoluție.

7 - Banco de Portugal stabilește natura și valoarea ajutorului financiar care, dacă este necesar, trebuie acordat din Fondul de rezoluție, care include în special acordarea de garanții și de împrumuturi instituției de credit vânzătoare sau instituției de credit cumpărătoare, în vederea păstrării valorii activelor și a pasivelor și pentru a permite concretizarea vânzării prevăzute la alineatul 1.

8 - [fostul alineat 7].

9 - Dacă valoarea pasivelor vândute este mai mare decât valoarea activelor, valoarea ajutorului financiar acordat pentru compensarea diferenței respective, în conformitate cu alineatele 7 și 8, reprezintă un credit acordat din Fondul de

rezoluție, din Fondul de garantare a depozitelor sau din Fondul de garantare a cooperativelor agricole de credit în favoarea instituției de credit vânzătoare.

10 - [fostul alineat 9] 11 - [fostul alineat 10]. 12 - [fostul alineat 11]

13 - [fostul alineat 12] 14 - [fostul alineat 13]

15 - [fostul alineat 14] 16 - [fostul alineat 15]

17 – *Plata menționată la alineatul anterior poate fi efectuată prin transferul către instituția dobânditoare de noi active ale instituției de credit vânzătoare sau din Fondul de rezoluție, din Fondul de garantare a depozitelor sau din Fondul de garantare a cooperativelor agricole de credit în condițiile prevăzute la alineatele 7 și 8.*

18 - [fostul alineat 17]

19 – *Pentru a selecta activele, pasivele, elementele extrabilanțiere și activele administrate care trebuie vândute în temeiul acestui articol se aplică dispozițiile articolului 145 H alineatul 2, cu adaptările necesare.*

Articolul 145 H

[...] 1 - [...]

2 - [...]

a) *acționarii care, la momentul transferului, dețin cel puțin 2 % din capitalul social, persoanele sau instituțiile care, în cursul celor doi ani anteriori transferului, au deținut cel puțin 2 % din capitalul social, membrii organelor de administrare și de control, auditorii sau societățile de audit sau persoanele care au această calitate în raport cu alte întreprinderi care au o relație de control sau de grup cu instituția;*

b) [...]; c) [...]; d) [...]

3 - [...]

4 – *Activele, pasivele, elementele extrabilanțiere și activele administrate selectate în conformitate cu alineatul 1 trebuie să facă obiectul unei evaluări la momentul vânzării, care va fi efectuată de o entitate independentă desemnată de Banco de Portugal însăși în termenul stabilit de aceasta și ale cărei costuri urmează să fie suportate de instituția de credit, evaluare care, în sensul articolului 145 B alineatul 3, trebuie să includă de asemenea o estimare a nivelului de recuperare a creanțelor fiecărei clase de creditori, conform rangului de prioritate prevăzut de lege, în cazul lichidării instituției de credit inițiale imediat înainte de aplicarea măsurii de rezoluție.*

5 - [...].

6 - Banco de Portugal stabilește natura și valoarea ajutorului financiar care, dacă este cazul, trebuie acordat din Fondul de rezoluție în vederea înființării și a desfășurării activității băncii-punte, în special prin acordarea de împrumuturi instituției respective indiferent de scop sau prin punerea la dispoziție a fondurilor considerate necesare pentru realizarea operațiunilor de majorare a capitalului băncii-punte sau prin acordarea de garanții.

7 - [...] [...] .8 - [...] .9 - [...] .10 - [...] .11 - [...] .12 - [...] .13 - [...].

Articolul 145.-I

[...]1 - [...] .2 - [...] .3 - [...]:

a) Fondul de rezoluție, a tuturor sumelor acordate din acesta în conformitate cu articolul 145 H alineatul 6;

b) Fondul de garantare a depozitelor sau Fondul de garantare al cooperativelor agricole de credit, a tuturor sumelor acordate din acestea în conformitate cu articolul 145 H alineatul 7.

4 - [...] .5 - [...] .6 - [...].”

La rândul său, regimul care reglementează măsurile de rezoluție a instituțiilor supuse controlului a fost modificat din nou prin Legea nr. 23-A/2015 din 26 martie 2015, care a finalizat transpunerea deplină a directivei în cauză.

În ceea ce privește transpunerile parțiale de directive înainte de expirarea termenului prevăzut în acest scop, Curtea de Justiție a Uniunii Europene s-a pronunțat deja în sensul că transpunerea parțială a unei directive nu poate compromite atingerea obiectivelor acesteia, astfel cum rezultă în special din Hotărârea din 18 septembrie 1997, C-129/96, în care a statuat următoarele:

„Articolul 5 al doilea paragraf și articolul 189 al treilea paragraf din Tratatul CEE, precum și Directiva 91/156 impun ca, în termenul de transpunere stabilit de directivă pentru punerea sa în aplicare, statul membru destinat al acesteia să evite adoptarea unor dispoziții de natură să compromită grav rezultatul prevăzut de această directivă.

[omissis] Curtea de Justiție a Uniunii Europene s-a pronunțat deja în mod concret în mai multe hotărâri cu privire la aspectul dacă anumite dispoziții ale directivelor trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale determinate, chiar înainte de expirarea termenului de transpunere.

A se vedea de exemplu printre altele [omissis] [Hotărârea] din 2 iunie 2006[,] [omissis] C-27/15 și [omissis] Hotărârea din 26 februarie 2015[,] [omissis] C-104/14.

Este adevărat că tratatul, la articolul 288 al treilea paragraf, prevede că directiva trebuie [omissis] transpusă în prealabil în ordinea juridică națională și că este obligatorie pentru fiecare stat membru cu privire la rezultatul care trebuie atins, lăsând acestora competența în ceea ce privește forma și mijloacele, însă nu este mai puțin adevărat că Curtea de Justiție a Uniunii Europene recunoaște, în anumite împrejurări, un efect direct pentru a proteja drepturile particularilor atunci când dispozițiile directivei sunt necondiționate și suficient de clare, iar statul membru nu le-a transpus în termenul stabilit.

De aici rezultă că, în lumina obligației statelor membre de a adopta toate măsurile necesare pentru a obține rezultatul urmărit de o directivă și [omissis] [a] jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene potrivit căreia statele membre și instanțele trebuie să evite, în termenul de transpunere a unei directive, să adopte dispoziții sau să realizeze interpretări care ar putea compromite în mod grav rezultatul prevăzut de directiva respectivă, se impune sesizarea Curții cu o cerere de decizie preliminară pentru a elimina îndoielile existente și pentru a obține clarificări și o interpretare corectă a dreptului Uniunii în cauză, necesare pentru examinarea [omissis] motivului de nelegalitate invocat [omissis].

[omissis] [În ceea ce privește motivele de nelegalitate invocate, există [omissis] îndoieli privind interpretarea cadrului normativ al dreptului Uniunii [omissis], care, prin urmare, trebuie soluționate în vederea pronunțării unei hotărâri.

Având în vedere cerințele care rezultă din principiul supremației dreptului [Uniunii] și din principiul interpretării conforme și având în vedere că procedura trimerii preliminare reprezintă un instrument esențial care permite garantarea uniformității interpretării și a aplicării dreptului Uniunii în toate statele membre, precum și coeziunea sistemului de protecție jurisdicțională al Uniunii și principiul protecției jurisdicționale efective a drepturilor particularilor, se consideră necesar și oportun să se formuleze [omissis] [o] cerere de decizie preliminară, având în vedere că analiza și căutarea efectuată pe site-ul www.curia.europa.eu/juris/ nu a relevat o jurisprudență a Curții privind limitele specifice și concrete [omissis] ale problemei [omissis] ridicate [omissis] sau care să aibă legătură cu o situație similară, în special în ceea ce privește cadrul normativ [omissis], și că nu se cunoaște [omissis] dacă există o jurisprudență constantă a Curții în această materie sau cu privire la modul de interpretare a normelor juridice în litigiu fără nicio îndoială rezonabilă.

În aceste circumstanțe, se consideră că în prezenta cauză sunt îndeplinite condițiile de formă [omissis] pentru [omissis] formularea [unei] cereri de decizie preliminară.

Prin urmare, [omissis] în cadrul litigiului și al pozițiilor susținute de părțile interveniente, este necesar să se verifice și să se determine conformitatea cu dreptul Uniunii menționat anterior și cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene consarată în Hotărârea din 18 decembrie 1997, „Inter-Environnement Wallonie”, C-129/96, [omissis] [punctele] 44 și 45 [jurisprudență confirmată

ulterior și reiterată] a cadrului normativ național care transpune parțial Directiva 2014/59/UE prin intermediul articolelor 145 A-145 O din RGICSF, și să se clarifice dacă adoptarea acestor dispoziții în termenii indicați, în principal prin Decretul-lege nr. 114-A/2014, poate compromite grav rezultatul prevăzut de directiva respectivă.

Prin urmare, se impune sesizarea Curții cu următoare[le] întreb[ări] preliminar[e] [*omissis*]:

- 1) Dreptul Uniunii, în special art[icolul] 17 din [Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene] și Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului, și în special articolele 36, 73 și 74 din aceasta, trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale precum cea menționată anterior, care s-a aplicat în contextul unei măsuri de rezoluție constând în înființarea unei instituții-punte și în separarea activelor și care, atunci când a transpus parțial directiva menționată, înainte de finalizarea termenului de transpunere a acesteia:
 - a) nu a prevăzut realizarea unei evaluări juste, prudente și realiste a activelor și a pasivelor instituției de credit aflate în rezoluție înaintea adoptării sale;
 - b) nu a prevăzut plata unei eventuale despăgubiri întemeiate pe evaluarea menționată la litera a) anterioară în favoarea instituției aflate în rezoluție sau, după caz, în favoarea titularilor de acțiuni sau de alte titluri de proprietate și, în schimb, s-a limitat să prevadă că eventualul sold rezultat din vânzarea băncii-punte trebuie restituit instituției de credit inițiale sau masei sale credale;
 - c) nu a prevăzut că acționarii instituției aflate în rezoluție au dreptul să primească o sumă care nu poate fi mai mică decât cea pe care ar fi primit-o în cazul lichidării totale în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, ci a prevăzut acest mecanism de siguranță numai pentru creditorii ale căror creanțe nu au fost transferate și
 - d) nu a prevăzut o evaluare, diferită de cea menționată la litera a), care să vizeze stabilirea aspectului dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai favorabil în cazul în care instituția de credit aflată în rezoluție ar fi făcut obiectul unei proceduri obișnuite de insolvență?

- 2) În lumina jurisprudenței Curții rezultate din Hotărârea din 18 decembrie 1997, *Inter-Environnement Wallonie*, [C-129/96, jurisprudență confirmată ulterior de Curte], o reglementare națională precum cea descrisă în prezenta cauză, care transpune parțial Directiva 2014/59/UE, poate compromite grav rezultatul prevăzut de directiva respectivă, în special la articolele 36, 73 și 74 din aceasta, în contextul aplicării măsurii de rezoluție?

*

În temeiul tuturor considerațiilor anterioare [*omissis*]:

[*omissis*] [*omissis*] [se] [s]uspendă [*omissis*] prezenta procedură.

[*omissis*] Lisabona, 23 ianuarie 2020

[*omissis*]

DOCUMENT DE LUCRU